

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **K. D.**, zast. UNTAX, s. r.o., se sídlem U Továren 256/14, Praha 10, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Insolvenční agentura v.o.s.**, jako insolvenčního správce úpadce K. D., se sídlem Západní 1448/16, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2016, č. j. 1948598/16/2701-50521-608306, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 9. 2023, č. j. 31 Af 37/2022 - 98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce UNTAX, s. r.o., se sídlem U Továren 256/14, Praha 10.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný neuznal žalobcův nárok na odpočet DPH za zdaňovací období leden 2015 podle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), a to ze zdanitelných plnění přijatých od dodavatele P. M. Důvodem bylo, že žalobce neprokázal, že předmětná plnění od deklarovaného dodavatele přijal. Platebním výměrem ze dne 12. 12. 2016, č. j. 1948598/16/2701-50521-608306, proto žalobci vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2015 ve výši 47 379 Kč.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí správce daně původně bránil odvoláním, které zamítlo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018. Žalobu podanou žalobcem proti uvedenému rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 31 Af 23/2018 - 124. Tento rozsudek společně s rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství nicméně následně zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Afs 227/2020 - 35, kterým současně věc vrátil Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení. S odkazem na právní názor vyslovený v rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017 - 208, uložil správním orgánům, aby umožnily žalobci prokázat okolnosti svědčící o tom, že skutečný dodavatel byl plátcem DPH.

[3] Během navazujícího odvolacího řízení došlo ke zjištění úpadku žalobce a povolení jeho řešení oddlužením. Dne 25. 8. 2022 pak Krajský soud v Hradci Králové jakožto soud insolvenční vydal usnesení č. j. KSHK 45 INS 22731/2021-B-16, kterým schválil a zveřejnil zprávu o přezkumu a oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty. V návaznosti na toto usnesení Odvolací finanční ředitelství dne 19. 10. 2022 rozhodlo s odkazem na § 243 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), o zastavení řízení o odvolání žalobce proti platebnímu výměru správce daně ze dne 12. 12. 2016. Žalobce následně podal správní žalobu přímo proti platebnímu výměru správce daně. Ten se tak stal v řízení před soudem žalovaným.

[4] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 22. 8. 2022, č. j. 60 Ad 1/2022 - 64, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že nemá pochyby o naplnění podmínek § 243 odst. 2 daňového řádu, a tudíž nabytí právní moci napadeného prvostupňového rozhodnutí. Žalobce tak byl v souladu s judikaturou správních soudů oprávněn podat žalobu přímo proti platebnímu výměru.

[5] V rovině věcného posouzení krajský soud poukázal na rozsudek NSS č. j. 7 Afs 227/2020 - 35, kterým byl v předchozím soudním řízení zrušen jeho rozsudek č. j. 31 Af 23/2018 - 124 a žalobou napadené správní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství. Tímto rozsudkem tak byl krajský soud i v navazujícím řízení o žalobě proti platebnímu výměru vázán. Krajský soud dal přitom žalobci za pravdu, že orgány finanční správy v daňovém řízení vedeném po vydání citovaného rozsudku nedostály požadavkům, které v něm NSS stanovil. Jejich povinností totiž bylo dát žalobci možnost tvrdit a prokázat případné okolnosti svědčící o tom, že skutečný dodavatel byl plátcem DPH, a to v souladu se závěry judikatury rozšířeného senátu NSS č. j. 1 Afs 334/2017 - 208 a rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie*, EU:C:2021:989. To se však podle krajského soudu nestalo. Nehraje přitom roli, že Odvolací finanční ředitelství zastavilo odvolací řízení s odkazem na § 243 odst. 2 daňového řádu. Tato skutečnost podle krajského soudu nemůže jít k tíži žalobce. Krajský soud přitom není povolán suplovat nalézací daňové řízení a nahrazoval roli odvolacího orgánu. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Afs 227/2020 - 35 vyslovil právní názor, podle něhož má ověření, zda skutečným dodavatelem byl plátcem DPH, provést primárně správní orgán, nikoli soud.

pokračování

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[6] Rozsudek krajského soudu napadá žalovaný (stěžovatel) kasační stížností v rozsahu zrušujícího výroku (I. výrok) a souvisejícího výroku o nákladech řízení žalobce (II. výrok). Její důvod spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[7] Stěžovatel nejprve namítl, že rozsudek Soudního dvora ve věci C-154/20 a na něj navazující judikatura NSS byla vydána až po ukončení nalézacích řízení. Správní orgány svoji úvahu učinily za existence tehdejší ustálené judikaturní praxe, a nemohly tak předvídat, že pro posouzení hmotněprávních podmínek vzniku nároku na odpočet daně z důvodu neprokázání konkrétního dodavatele může hrát roli také otázka, zda nejsou s ohledem na skutkové okolnosti k dispozici údaje potřebné k ověření, zda měl skutečný dodavatel postavení plátce DPH. Nemohly si být proto vědomy povinnosti posuzovat, zda v tomto směru daňový subjekt unesl důkazní břemeno.

[8] Klíčová námitka stěžovatele pak spatřuje nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu ve zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by krajský soud věcně posoudil stěžovatelem provedené dokazování poté, co odstranil neúplně zjištěný skutkový stav.

[9] Stěžovatel konkrétně upozornil, že v řízení navazujícím na zrušující rozsudek NSS č. j. 7 Afs 227/2020 - 35 mu Odvolací finanční ředitelství podle § 115 odst. 1 daňového řádu uložilo doplnit dokazování. Tak stěžovatel učinil vydáním výzvy k prokázání skutečností podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 1519791/22/2701-60563-609188, jímž stěžovatele vyzval k doplnění skutkových tvrzení a prokázání skutečného dodavatele posuzovaných plnění, resp. prokázání, že dodavatelem byl plátce DPH. Na tuto výzvu žalobce reagoval dne 5. 10. 2022 přípisem zaevidovaným pod č. j. 1671633/22. Podle názoru stěžovatele nicméně žalobce nadále v této otázce neunesl své důkazní břemeno, a to ani v odpovědi na výzvu v rámci odvolacího řízení před jeho zastavením dne 19. 10. 2022, ani v rámci následného řízení o žalobě u krajského soudu. Ze spisu ani dostupných rejstříků nevyplývaly žádné indicie osvědčující dodání plnění dodavatelem se statutem plátce DPH. Nárok na odpočet tudíž žalobci nevznikl.

[10] V tomto směru stěžovatel namítl, že po zastavení odvolacího řízení *ex lege* poté, co dokazovací řízení doplnil, mu již nebyla dána možnost provést nové posouzení jeho rozhodnutí v návaznosti na provedené dokazování v nalézacím řízení u odvolacího orgánu. Podle stěžovatele by proto měl v takovém specifickém případě nalézací daňové řízení suplovat krajský soud, a nahradit tak roli odvolacího orgánu. Krajský soud měl konkrétně posoudit doplněné dokazování stěžovatelem po odstranění neúplně zjištěného skutkového stavu v napadeném rozhodnutí a posoudit zákonnost jím vyvozeného závěru, podle něhož nelze uznat žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně za zdanitelné plnění. Tak měl učinit právě v situaci, kdy předchozí zrušující rozsudek NSS č. j. 7 Afs 227/2020 - 35 byl vydán před zastavením odvolacího řízení podle § 243 odst. 2 daňového řádu, tj. v době, kdy se předpokládalo pokračování dokazování. Stěžovatel má za to, že možnost doplnit dokazování před správním soudem v odůvodněných případech vyloučena není. Věcné

posouzení doplněného dokazování krajským soudem v dané věci by nepřesahovalo možný rámec dokazování před správním soudem, resp. nenahrazovalo přípustnou míru činnosti správního orgánu.

[11] Žalobce ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Tvrzení uvedená v kasační stížnosti považuje za nesrozumitelná a vnitřně rozporná. Podle jeho názoru právě okolnosti nyní projednávané věci, jež spočívají v závazném právním názoru vysloveném Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 7 Afs 227/2020 - 35, znemožňují provádět dokazování v řízení před krajským soudem, jak o to stěžovatel usiluje. Upozornil, že svoji vázanost tímto zrušujícím rozsudkem a v něm vysloveným právním názorem přitom krajský soud sám zdůraznil v odst. 47 napadeného rozsudku jakožto důvod, proč nelze k dokazování v dané věci přistoupit.

[12] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud (dále také jen „NSS“) se nejprve zabýval splněním formálních podmínek kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Napadený rozsudek proto NSS přezkoumal v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů. Přihlížel při tom k případným vadám, které by musel zohlednit i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že chápe stesky žalovaného ohledně dopadů incidenční retrospektivity judikatury na rozhodování správních orgánů, tedy že správní orgány svoji úvahu vedou podle tehdejší judikatury a nemohou předjímat její vývoj. To však ničeho nemění na povinnosti správních soudů respektovat rozhodnutí rozšířeného senátu NSS *i u dosud neskončených řízení*, pokud na ně změna právního výkladu relevantních ustanovení věcně dopadá, a případně přistoupit k doplnění dokazování vyžadované touto judikaturou, ať již Nejvyššího správního soudu, tak *a fortiori* Soudního dvora EU. Jak už uvedl NSS v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 7 Afs 227/2020 - 35 s odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86: „*pokud [...] rozšířený senát Nejvyššího správního soudu sjednotí doposud rozdílný přístup senátů zdejšího soudu stejně jako krajských soudů rozhodujících ve věcech správního soudnictví, účinky tohoto rozhodnutí jsou orientovány výlučně do budoucna. [...] Soudy rozhodující ve správním soudnictví však mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních.*“.

[16] Ačkoli si tedy stěžovatel pochopitelně nemusel být v dříve vedeném daňovém řízení vědom své povinnosti posuzovat, zda subjekt daně prokázal přijetí zdanitelného plnění od skutečného dodavatele s postavením plátce DPH, tato skutečnost nezpochybňuje závazný právní názor vyslovený v rozsudku NSS č. j. 7 Afs 227/2020 - 35, podle něhož je nutné tuto otázku nově posoudit a umožnit žalobci dané okolnosti prokázat.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení klíčové kasační námitky, podle níž měl krajský soud s ohledem na zastavení odvolacího řízení v důsledku ukončení přezkumného jednání nebo schválení zprávy o přezkumu v rámci insolvenčního řízení (§ 243 odst. 2 daňového řádu) sám suplovat činnost odvolacího orgánu, a tudíž posoudit provedené doplnění dokazování stěžovatelem a správnost jeho závěru, že žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně za zdanitelné plnění nelze v projednávané věci uznat.

[18] Podle § 243 odst. 2 daňového řádu platí, že *ukončením přezkumného jednání nebo schválením zprávy o přezkumu soudem nabývá nepravomocné rozhodnutí v nalézacím řízení týkajícím se pohledávek, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, právní moci*. V souladu s judikaturou správních soudů lze v takovém případě podat žalobu přímo proti takto pravomocnému prvostupňovému rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 Afs 141/2017 - 34).

[19] Krajský soud v projednávané věci zrušil platební výměr žalovaného z důvodu, že správní orgány v řízení navazujícím na zrušující rozsudek NSS č. j. 7 Afs 227/2020 - 35 nedostály své povinnosti dát žalobci možnost tvrdit a prokázat případné okolnosti svědčící o tom, že skutečný dodavatel byl plátcem DPH (srov. odst. 45 napadeného rozsudku).

[20] Toto tvrzení však není korektní. Stěžovateli je nutné přisvědčit, že určité úkony směřující k doplnění dokazování a poskytnutí možnosti žalobce uvedené okolnosti prokázat učinil v rámci odvolacího řízení před jeho zastavením podle § 243 odst. 2 daňového řádu. Nejvyšší správní soud konkrétně z obsahu správního spisu zjistil následující skutečnosti:

- v návaznosti na zrušující rozsudek NSS č. j. 7 Afs 227/2020 - 35 Odvolací finanční ředitelství výzvou č. j. 28676/22/5300-21443-702551, uložilo stěžovateli podle § 115 odst. 1 daňového řádu doplnit spisový materiál tak, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav a správně přeneseno důkazní břemeno ve věci dodavatele plnění ve smyslu rozsudku Kemwater;
- výzvou k prokázání skutečností podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 1519791/22/2701-60563-609188, stěžovatel vyzval žalobce k doplnění skutkových tvrzení a prokázání dodavatele posuzovaných plnění, resp. prokázání, že skutečným dodavatelem byl plátce DPH;
- žalobce zaslal stěžovateli dne 5. 10. 2022 přípis zaevidovaný pod č. j. 1671633/22, v němž reagoval na výzvu k prokázání skutečností. K ní doložil čestná prohlášení tří osob a navrhl jejich výslech; rovněž navrhl ověření autenticity dokumentů znaleckým zkoumáním.
- Odvolací finanční ředitelství vydalo dne 19. 10. 2022 rozhodnutí č. j. 37806/22/5300-21443-702551, jímž zastavilo řízení o odvolání žalobce proti výše specifikovanému rozhodnutí. Důvodem bylo, že insolvenční soud schválil a zveřejnil zprávu o přezkumu v insolvenčním řízení žalobce (usnesení krajského soudu č. j. KSHK

45 INS 22731/2021-B-16), čímž v souladu s § 243 odst. 2 daňového řádu nabyl platební výměr právní moci.

[21] Krajskému soudu proto nelze přisvědčit v jeho závěru, podle něhož správní orgány nedostály povinnosti *umožnit žalobci tvrdit a prokázat* okolnosti svědčící o tom, že skutečný dodavatel byl plátcem DPH. S ohledem na uvedená zjištění plynoucí z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce v navazujícím daňovém řízení obdržel výzvu k prokázání uvedených okolností a na tuto reagoval. Možnost prokázat okolnosti o postavení skutečného dodavatele jako plátce DPH tak byla žalobci ze strany správních orgánů, včetně stěžovatele, prokazatelně poskytnuta.

[22] Přesto však napadený rozsudek krajského soudu co do svého zrušujícího výroku ob stojí. Podání žalobce, kterým na výzvu stěžovatele k prokázání skutečností ze dne 24. 8. 2022 reagoval, totiž žádný správní orgán žádným autoritativním a konečným způsobem *neposoudil a nevyhodnotil*. Odvolací řízení totiž bylo dne 19. 10. 2022 zastaveno z důvodu nabytí právní pomoci prvostupňového platebního výměru podle § 243 odst. 2 daňového řádu. Stěžovatel sice učinil dne 22. 12. 2022 do spisu úřední záznam dle § 63 daňového řádu (č. j. 1773742/22/2701-60561-606258), ve kterém se snažil odpověď žalobce na zasloupanou výzvu vyhodnotit; činil tak však již jen *mimoproceně* v okamžiku, kdy jeho platební výměr nabyl právní moci a odvolací řízení ve věci bylo zastaveno rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 10. 2022, č. j. 37806/22/5300-21443-702551. Byť NSS chápe situaci, ve které se žalovaný ocitl, faktem zůstává, že formální a autoritativní vyhodnocení žalobcových tvrzení a otázky, zda unesl důkazní břemeno, nelze nahradit úředním záznamem učiněným do spisu v přerušeném řízení.

[23] Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je přitom klíčové, že správní soudnictví je založeno na kasačním principu. Smyslem přezkumu ve správním soudnictví je tak *soudní kontrola* činnosti správního orgánu, nikoli její *nabrazení*. Správní soudy sice rozhodují v plné jurisdikci, a tudíž mají pravomoc dokazováním nejen upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán při svém rozhodování vycházel, ale též mají možnost zjistit nový skutkový stav jako podklad pro své rozhodnutí. Judikatura nicméně zdůrazňuje, že správní soudy musí zvážit rozsah doplňování dokazování tak, aby *nenabrazovaly právě činnost správního orgánu* (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, či ze dne 2. 2. 2016, č. j. 8 Ads 146/2015 - 36). Limitem, kdy správní soud musí sám přistoupit k provedení dokazování, či tak naopak učinit nesmí, je v obecné rovině *rozsáhlost* či *zásadnost* dokazování (např. rozsudky NSS ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 As 45/2008 - 56, či ze dne 9. 5. 2023, č. j. 9 As 88/2023 - 44).

[24] Právě takového typu dokazování, kterým by správní soudy ve svém důsledku nahrazovaly činnost správních orgánů, a rozhodovaly o určitých tvrzených skutečnostech vůbec poprvé, se stěžovatel v kasační stížnosti přitom dovolává. Již s ohledem na právě vymezená obecná východiska fungování správního soudnictví nicméně nelze jeho námitkám přisvědčit. Jelikož žalobcova tvrzení ohledně postavení dodavatele zdanitelného plnění jako plátce DPH, a související posouzení unesení důkazního břemene v této otázce, nebyla nikdy ze strany daňových orgánů autoritativně vyhodnocena, musel by takové posouzení učinit jako první právě až správní soud. V takovém případě by nicméně krajský soud namísto

pokračování

činnosti přezkumné suploval nalézací činnost správního orgánu, což z výše uvedených důvodů soudům ve správním soudnictví nepřisluší, a to ani v kontextu dosti specifické procesní situace, jaká nastala v právě projednávané věci.

[25] Na uvedeném závěru ničeho nemění ani skutečnost, že odvolací řízení bylo v projednávané věci zastaveno v důsledku naplnění podmínek podle § 243 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný může otázku unesení důkazního břemene žalobcem ohledně postavení dodavatele jako plátce DPH posoudit a autoritativně o ní rozhodnout v rámci navazujícího nalézacího řízení. Pokud na základě doplněného dokazování dospěje k závěru, že žalobce i ve světle závěrů judikatury ve věci *Kemwater* nadále neprokázal okolnosti přijetí zdanitelného plnění od osoby s postavením plátce DPH, pak daň platebním výměrem opětovně vyměří. Proti takovému rozhodnutí pak bude moci žalobce případně podat žalobu ke krajskému soudu, který naplnění požadavků plynoucích z rozsudku č. j. 7 Afs 227/2020 - 35 ze strany žalovaného přezkoumá.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[27] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ve věci samé bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. V řízení měl úspěch žalobce, proto mu vůči neúspěšnému stěžovateli náleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení zastoupen společností poskytující specializované právní poradenství podle zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, které podle § 35 odst. 2 s. ř. s. náleží odměna za zastupování. Pro určení její výše se užije obdobně vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Nejvyšší správní soud konkrétně přiznal žalobci náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání (vyjádření ke kasační stížnosti) ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Nejvyšší správní soud naopak nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, jak požaduje žalobce, neboť za tento úkon mu již odměnu přiznal krajský soud. Za jeden účelně vynaložený úkon právní služby proto náleží žalobci mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a částce odpovídající dani z přidané hodnoty (21 %). Celkem tak za jeden úkon právní služby tak připadá částka 4 114 Kč včetně DPH. Žalovaný je povinen tuto částku zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce (výrok II. tohoto rozsudku).

[29] Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s níž by jí v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady, přičemž ta ani právo na náhradu nákladů řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Osoba zúčastněná na řízení tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2024

Michal Bobek
předseda senátu